

но напълно е вѣрно това, че пумата храни къмъ човѣка нѣкакво особено дружелюбно чувство, което е смѣсено съ голѣмъ страхъ предъ неговото могъщество и превъзходство. Не е имало случай тя сама да нападне човѣка, и вижда се, че тоя страшенъ кръволокъ съвсемъ не вижда въ лицето на човѣка свой врагъ. Тя като че съзнава своето безсилие предъ царя на природата — човѣка и предпочита да нѣма прѣко стълкновение съ него, макаръ общо да не е страхлива.

